

TE VROEG VERWELKT.

Zijn ze niet te vroeg verwelkt, de tallooze bladeren, die in de laatste maanden reeds lagen voor onzen voet? Moesten ze niet pas vallen in October, in November?

Een bosch, een boomgaard met herfstgebladerte is een lust voor het oog in zijn tinten van geel en bruin en rood; 't is een genot te wandelen door de „gouden lanen"; en 't is niet in de eerste plaats een gevoel van weemoed, dat ons bekruipt bij de gedachte aan het einde, aan den spoedigen val van al die heerlijkheid, — 't is veeleer een gevoel van voldoening, dat de eindpaal is bereikt. Dát hadden we nog verwacht, na het frissche kleurige groen der lente, na het krachtige, donkerder groen van den zomer; de bonte bladerdos moest nog komen; dan eerst hadden we alles gehad, wat het woud ons kon schenken, en we zouden in vrede afscheid nemen van het gansche jaar, om na de rust van den winter te verwachten met blijdschap het komende.

Doch Juli wierp reeds bladeren af, en Augustus toonde reeds herfsttinten, en September legde reeds een laag verwelkte bladeren op ons pad. 't Was nog te vroeg; het moest nog niet. In deze laatste Septemberdagen met heerlijken nazomerzonneshijn moest het woud nog groen zijn, ernstig donkergroen, waartegen de eikels konden glanzen. Ach, nu reeds zooveel dor gebladerte!

't Was zoo heet en 't werd zoo droog. De zon schroeiende op takken en bladeren, en de boom, die niet „aan waterbeken geplant" was, kon geen vocht genoeg meer vinden in den bodem, hoe ijverig zijn wortelen zochten. En de bladeren, die breede oppervlakte boden aan de warme stralen, droogden uit en verwelkten.

En ook schadelijk ongedierte, blij tierend in de groote warmte, zocht zijn voedsel, vrat van de bladeren, knaagde aan hun stengels, verbrak hun gemeenschap met den voedenden boom, en beroofde ze van levenssappen. Ze stierven bij gebrek aan voedsel, ze verwelkten.

En als dan een onweersrukwind loeide door het woud, dan joeg hij het droge stof der paden hoog op, om wat nog frisch en groen was, zijn glans te ontrooven, en de verwelkte bladeren voerde hij mee, dat ze dwarrelden door de lanen. Te vroeg verwelkt; te vroeg gevallen!

Grijsheid is een sierlijke kroon. Gelijk de bonte dos van den herfst, zoo dekt zij het hoofd van den eerwaarden oude, die nog rust na volbrachte levenstaak, en nog geniet in de dagen van zijn najaar, eer de wind des doods hem vertelt, dat zijn jaar voorbij is. Geen „wintersche ouderdom," als Nicolaas Beets zich verbad, maar een rijke, schoone herfst, niet meer getooid met de bloemen der jeugd, maar met de rijpe vruchten van den zomer, dat is het gewenschte einde van het menschenleven, en wien het gewerd, hij prijze zijn God en verkwikke het jonge geslacht nog met den rijkdom zijner ervaring, met de wijsheid, verworven op den levensweg. Schoone grijsheid wekt tot bewondering, tot tevredenheid. De grijze heeft het doel van het leven bereikt; thans heeft hij den loop voleindigd; waarom zou hij dan klagen, zuchten, dat de lente en de zomer voorbij zijn? Ja, de winter van het graf wenkt, maar volgt er niet voor wie in God den loop voleindde en het geloof behield, een nieuwe, schoonere lente, als de opstanding zal ruischen over de graven, en de engelen het lied der vernieuwing zingen?

Maar o, als de bladeren te vroeg verwelken, o, als zij vallen, wanneer ze nog niet vallen moesten. O, wanneer de jaren nog die der lente zijn, en de toestand van lichaam of van geest reeds die van den herfst. Der jongelingen

sieraad is hun kracht; der maagden trots is haar schoonheid; hun is de grijsheid van het verval, de zwakheid, de uitputting geen sierlijke kroon. Op den weg der gerechtigheid wordt zulk een kroon niet verkregen.

Op den weg van het lijden misschien? Het kan zijn, dat de hitte van den dag en de last van den arbeid zóó groot zijn, dat de krachten van het lichaam er niet tegen bestand blijken. Het kan zijn, dat God uit de school van het leven u neemt in de school der krankheid op jeugdigen leeftijd nog. Maar als gij dan toch op die school uw lessen hebt geleerd, en de vrucht des levens gerijpt is in korten groei, omdat de hitte zooveel grooter was, neen, dan is uw verval geen te vroege herfst; dan zijt ge enkel het leven in grooter snelheid doorgegaan, en hebt bereikt, wat anderen pas bereiken in een lang leven.

„Men klaagt, wanneer de kiele strandt,
Om 't missen van het kostbaar graan,
Maar niet, wanneer ze, rijk belaan,
In een behouden haven landt.”

Zoo zong Vondel. Men klaagt over bladeren, die te vroeg verwelken, zoodat de boom er geen dienst van kan hebben, maar niet over de plant, die in enkele weken groeit en rijpt en sterft. Men klaagt over een leven, dat verloren ging, maar niet over een leven, dat, zij het in korten tijd, vruchten der eeuwigheid draagt, en als een rijpe garf in de hemelsche schuur wordt geborgen.

Maar wanneer het booze ongedierte aan de bladeren knaagt, als het booze ongedierte der zonde het leven verwoest, dan is er reden tot klagen. Als de zonde der onmatigheid, de zonde der onreinheid het lichaam heeft gesloopt en den geest verstompt; als het leven geen vrucht voor den tijd en geen zegen voor de eeuwigheid heeft verworven, maar slechts bitter zelfverwijt gebracht heeft, haat tegen de menschen en opstand tegen God, dan is er reden tot klagen. Dan zijn de bladeren te vroeg verwelkt, dan vallen ze, als ze nog niet moesten vallen, en dan is er geen hoop en geen troost meer. Waartoe dienen afgevalen bladeren? Men veegt ze bijeen, en men werpt ze weg.

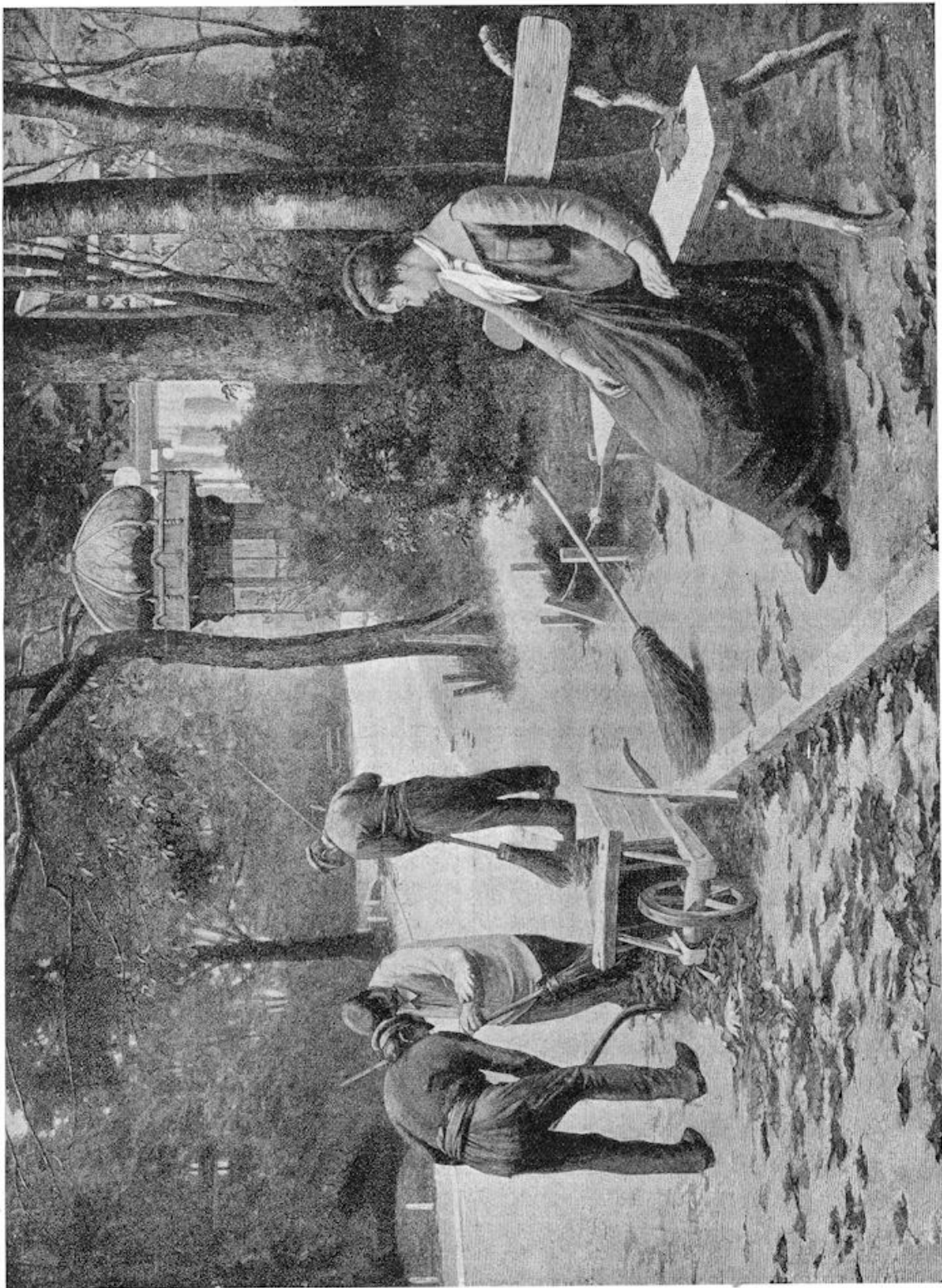
Arme jonge mensch, die de zonde laat heerschen over zijn lichaam en zijn geest! Arme man of vrouw op gevorderden leeftijd, die een reine jeugd achter den rug heeft, en op lateren leeftijd bezwijkt; die misschien het brengt tot grijze haren, maar niet tot de sierlijke kroon, die op den weg der gerechtigheid verkregen wordt.

En toch, wat in de natuur niet mogelijk is, is mogelijk in het rijk des geestes. Wat onmogelijk is bij de menschen, is mogelijk bij God! Zelfs waar een menschenleven door de zonde is verwoest, is Gods genade machtig, een nieuwen mensch te scheppen, die vruchten der gerechtigheid draagt. Al waren uw zonden als scharlakken! Ja, dan zal uw lichaam misschien de littekenen blijven dragen van den klauw des vijands, die bijna uw ziel mede had verwoest, doch uw verlost geest zal nog heerschappij verkrijgen, en ook dat verwelkte, te vroeg verwelkte lichaam zal nog een tempel worden van den Heiligen Geest. Het dorre blad zal nog glinsteren in de stralen van de Zonne der gerechtigheid; de weemoed zal nog tot hope worden; de droefheid over de zonde zal opgaan in de blijdschap over de onuitsprekelijke genade.

Gode zij dank voor Zijn heerlijk Evangelie! Maar gelukkig de mensch, die dat Evangelie aanneemt, eer de macht der zonde in zijn leden heerscht. Zijn bladeren zullen frisch en groen zijn heel den zomer des levens, en in het najaar zullen ze glinsteren in heerlijke pracht.

A. L.

AFGEVALLEN BLADEREN.